

Apăsarea norilor

Ina M.

Apăsarea norilor o simțim la colțul pernei
Și cu ochii- ntredeschiși plângem în tristețea strunei,
Ne lipsește soarele bucuriei senin-verde
Și dispare zâmbetul de pe-al zilelor dragi coarde.

Cu nuanțe nesfârșite cerul gri e plumb nebun
Care ne scufundă- n seară și nimic nu este bun
Pentru iarna udă, rece care-a coborât din geam...
Nici o pasăre de zâmbet nu se-așează pe vre-un ram!

Pe un colț de pernă-ajunge cristal de lacrimă caldă,
Ochii obosiți de cer în cenușa lui se scaldă
Și vibrează- n norii gri obosiți de-atâtea drame...
Acum sunt în vise verzi, potolindu-și acea foame
De soare și de lumină care spulberă nori grei,
Zâmbetul lor iar se plimbă pe-nsoritele alei!